

LÁSKA MEZI PÍSMENKY

Jodi
Picoultová
a
Samantha
van Leerová

COO
BOO

Láska mezi písmenky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Picoultová
Láska mezi písmenky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Jodi Picoultová
a Samantha van Leerová

LÁSKA MEZI PÍSMENKY

Ilustrovali
Yvonne Gilbertová a Scott M. Fischer

Přeložila Miroslava Mrázová

Text copyright © 2015 by Jodi Picoult and Samantha Van Leer

Jacket art copyright © 2015 by Su Blackwell; photograph by Christine Blackburne

Full-color illustrations copyright © 2015 by Yvonne Gilbert

Black-and-white illustrations copyright © 2015 by Scott M. Fischer

This translation published by arrangement with Random House

Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Translation © Miroslava Mrázová, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-7544-112-6

Pro Kyla a Jakea:
Máma říká, že mě má nejradši. Vy dva jste v pohodě.
S láskou, Sammy

Pro Kyla a Jakea:
Sammy lže. VŠECHNY vás mám nejradši.
S láskou, máma

ČÁST PRVNÍ

To, že tuhle knížku držíte v rukou, ještě neznamená, že vám patří.

Tolik se toho stalo ještě předtím, než jste ji objevili. Jednoho dne jako semínko vzklíčila představa, která vzkvétala a jako poupě se rozvíjela do nových řádek a kapitol.

Kde jste tehdy byli vy? Nejspíš jste byli ponoření v nějaké úplně jiné knize a neměli jste nejmenší tušení, že se něco takového někde jinde děje.

Z poupat se šířila omamná vůně a z této vůně se linuly obrysy postav. Míhaly se po stránkách a získávaly hlasy, které chtěly být vyslyšeny. Hlasy sílily, obrysy byly stále zřetelnější, až se postavy zhmotnily a staly se skutečnými.

Na bedra si naložily slova rozesetá po jednotlivých stránkách, omotaly si je kolem sebe, staly se jejich součástí a společně vytvořily příběh.

Ale vy jste u toho pořád ještě nebyli.

Až jednoho dne jste bloumali mezi knižními regály a ze všech knížek na světě jste si vybrali zrovna tuhle.

Neberte si to osobně. Vůbec netvrdím, že nejste důležití. Jakmile jste se pustili do čtení, probudili jste svou představivostí celý příběh. Opravdu v lese spadne strom, když jeho pád nikdo neslyší? Opravdu žije postava v knížce, kterou nikdo nečte? Když očima hltáte řádky a příběh se vám přehrává v hlavě, postavy se dají do pohybu, promlouvají k vám a ožívají.

Komu příběh vlastně patří? Spisovateli, který jej vytvořil? Postavám, které ho rozvíjejí? Nebo snad vám, čtenářům, kteří mu vdechnete život?

Možná jeden nemůže existovat bez ostatních.

Možná že bez téhle kouzelné trojice by příběh byl jen prázdnými slovy na papíře.

DELILAH

Na Olivera jsem čekala celý život, takže byste řekli, že další čtvrt hodina navíc mě nevytrhne. Jenže během téhle čtvrt hodiny je Oliver poprvé sám a bez dohledu v autobuse. V autobuse, který je plný těch nejbezcitnějších, nejzlomyslnějších a nejzákeřnějších stvoření na světě: středoškoláků.

Chodit na střední je jako se každé ráno vzbudit a vši silou narážet čelem do stejné cihlové zdi. Každý den jste svědkem Darwinovy teorie o přežití nejsilnějších v praxi: evoluční výhody, jako dokonale bílé zuby, pevná prsa nebo třeba fotbalový dres, je to jediné, co vás může zachránit před tyrany, kteří se živí strachem vyděšených prváků. V takových chvílích vypadají přinejmenším třikrát větší, než doopravdy jsou, a prváci si po setkání s nimi připadají jako nicky. Po letech strávených ve škole už vím, jak na sebe nepoutat pozornost. Máte pak větší šanci, že vás nechají být.

Jenže Oliver nic z toho neví. Až doteď byl *vždycky* středem pozornosti. Je ještě víc mimo než ten kluk, který loni začal

chodit do školy po tom, co ho devět let učili doma v jurtě. Polévá mě pot, když si představím, co všechno by mohl zkazit.

Nejspíš už deset minut vypráví o svém prvním setkání s drakem. Určitě si myslí, že si tím všechny získá, jenže celý autobus ho bude mít buď za novou smažku ve městě, která si do snídaňové omelety přidává muchomůrky, nebo za jednoho z těch bláznů, kteří mluví elfsky, nosí vlastnoručně ušité pláště a za pasem se jim houpají umělohmotné meče. Ať tak či onak, takového prvního dojmu už se nezbaví.

Věřte mi, mluvím z vlastní zkušenosti.

Od té doby, co jsem začala chodit do školy, mám pověst té holky. Holky, která ve druhé třídě všechna přáníčka k Valentýnu pokreslila jménem své oblíbené kapely a jednou při čtení knížky nabourala do zdi. Holky, která nedávno potvrdila, že je jedním z největších mimoňů ve škole, když během hodiny plavání dala omylem pěstí nejoblíbenější holce ve škole.

Oliver a já se k sobě *skvěle* hodíme.

Když už jsme u toho... pořád nemůžu uvěřit tomu, že spolu *chodíme*. Mít kluka je jedna věc, ale chodit s někým, kdo vypadá jako hlavní hrdina romantické komedie – to se lidem, jako jsem já, prostě nestává. Holky celý život sní o dokonalém klukovi, ale nakonec se smíří s tím, že neexistuje. Já toho svého našla – ale byl uvězněný v pohádkovém příběhu. Jiný svět nikdy nepoznal, takže zvyknout si na ten náš mu dává trochu zabrat. Ptáte se, jak se z něj stal skutečný kluk, a navíc můj? To je na dlouhé vyprávění... ale rozhodně jsem nic dobrodružnějšího ještě nezažila.

Aspoň zatím.

„Delilah!“ Otočím se a zjistím, že se ke mně řítí moje nejlepší kamarádka Jules. Přitiskneme se k sobě jako dva magnety. Neviděly jsme se celé léto – Jules totiž musela odjet za svojí tetou na Středozápad – a já neřešila nic jiného než Oliverův příjezd. Místo číra má tmavě modré mikádo, ale jinak se nic nezměnilo. Oči má obtažené černou linkou, na nohou bagančata a na sobě tričko s logem její oblíbené kapely Khaleesi a draci. „Tak kde ho máš?“ zeptá se a rozhlíží se kolem sebe.

„Ještě nedorazil,“ odpovím. „Co když bude o autobusu zase mluvit jako o svém věrném oři?“

Jules se usměje. „Delilah, učila jsi ho celý léto. Myslím, že čtvrt hodky sám v autobuse zvládne.“ Najednou se zamračí. „Sakra, že mě to nenapadlo dřív. Nebudete se chovat jako siamský dvojčata, že ne? Jako BrAngelo?“ bojí se Jules a hlavou pohoď směrem ke slavnému školnímu páru Brianně a Angelovi. Nevím, jak to dělají, ale vždycky se líbají před mojí skříňkou, když do ní zrovna potřebuju. „Jsem ráda, že máš nového pěkného kluka, ale ne že já najednou budu vzduch.“

„Blázníš? Bez tvojí pomoci to nezvládnou. Být s Oliverem je jako hlídat batole. Najednou si uvědomíš, čím vším by si mohl ublížit.“

„My o vlku,“ zamumlá Jules, když Oliverův autobus zastaví před školou.

Znáte ty chvíle, kdy máte pocit, že se zastavil čas? Kdy vnímáte každou maličkost: vítr na tvářích, vůni čerstvě posekané trávy a šumění hlasů. Kdy najednou necítíte nic než tlukot vlastního srdce, každý nádech a výdech a člověka, který se vám dívá přímo do očí.

Oliver z autobusu vystoupí jako poslední. Černé vlasy mu rozcuchal vítr. Má na sobě bílé tričko, džíny, které jsem mu vybrala, a rozepnutou mikinu. Přes rameno mu visí kožená taška. Zelenýma očima prohledává dav.

Jakmile mě zahlédne, usměje se od ucha k uchu.

Vyrazí ke mně a vůbec si nevšímá toho, že na něj – na toho novýho – kouká asi tak tři sta lidí, že se před ním oblíbený holky nakrucují a pomrkávají po něm a kluci si ho podezíravě měří. Nevnímá nic než mě.

Pevně mě objeme, zvedne do vzduchu a zatočí se se mnou dokola, jako kdybych vůbec nic nevážila. Pak mě postaví na zem, pohladí mě po tváři a podívá se na mě, jako kdyby našel poklad.

„Ahoj,“ pozdraví mě a dá mi pusu.

Je mi jasné, že se na nás všichni dívají s pusou dokořán.

Nebudu lhát: Na tohle bych si dokázala snadno zvyknout.

Olivera jsem potkala v knížce. Loni jsem se zamilovala do pohádky pro děti, kterou jsem našla ve školní knihovně. Hlavně do prince nakresleného na obrázcích. Spousta čtenářů se zamiluje do vymyšlených postav, jenže Oliver tak úplně vymyšlený nebyl. Chtěl svůj příběh opustit. Chtěl pryč ze světa, kde se dny jen opakovaly. Chtěl žít život, který se neřídí přede mý napísaným příběhem.

Několikrát se nám to nepovedlo. Jednou jsme použili kouzelný malířský stojan z pohádky. Oliver se sice dostal do skutečného světa, ale byl placatý jako palačinka. Dokonce jsem strávila nějaký čas v jeho pohádce, plavala s mořskými pannami a bojovala proti bláznivé princezně, která si mysle-

la, že Olivera miluje. Ze zoufalství jsme dokonce vyrazili na Cape Cod za autorkou Oliverovy pohádky Jessamyn Jacobsovou. Ta knížku napsala pro svého syna Edgara potom, co mu umřel táta. Chtěli jsme, aby Olivera z knížky vyškrtila. Při té cestě jsme zjistili, že Edgar jako by Oliverovi z oka vypadl. Byl dokonalým náhradníkem, a tak už tři měsíce žije v pohádce a Oliver se za něj vydává na Cape Codu – mluví s americkým přízvukem, chová se jako puberták, nosí moderní oblečení a vůbec. Po týdnech přesvědčování se mu konečně podařilo Jessamyn přemluvit, aby se přestěhovali sem, do New Hampshire, aby mohl být se mnou.

Společně procházíme chodbou. Holky si ve skupinkách fotí selfička, kluci se do skříňek o velikosti příručního zavazadla snaží nasoukat dvakrát větší tašky přeplněné sportovními věcmi, roztleskávačky se prohlízejí v zrcadlech, které mají ve skříňkách, a pomalu si nanášejí lesk na rty, jako kdyby hrály v reklamě na Sephoru. Zničehonic se chodbou proženou dva šprti. K tělu si tisknou hromady učebnic a divoce kličkují mezi studenty. Olivera málem srazí. „Někde hoří?“ diví se.

„Ne, ale za patnáct minut začíná hodina a šprti mají pocit, že tam měli být už nejmíň před půlhodinou.“ Rozhlédnu se po chodbě. „Běhají *pořád a všude*.“

Když s Oliverem procházíme davem, cítím na sobě pohledy ostatních. Schválně do něj vždycky po chvilce štouchnu, abych se ujistila, že tady opravdu se mnou je. Abyste tomu rozuměli, já prostě nemívám štěstí. Nikdy jsem nevyhrála v tombole, přes cestu mi už několikrát přeběhla černá kočka a v koláčku štěstí jsem naposled našla vzkaz *Tak to zlom vaz*. Takže tohle je splněný sen.

Vtom si všimnu, že Oliver cestou do laboroky ostatním mává jako král. Chytnu ho za ruku a stáhnú ji dolů. „Tady nejsi mezi svými poddanými,“ zašeptám. Když ale proplete prsty s mými, úplně zapomenu, že jsem na něj chtěla být našťvaná.

Než si uvědomím, co se děje, Oliver mě táhne za roh do úzké chodby, která vede do fotografické laboratoře. Šikovně mě otočí, takže se zády opřu o zeď, a chytne mě kolem krku. Nakloní se ke mně a vlasy mu spadnou do očí. Zvedne mi bradu a pak mě políbí.

„Co blbneš?“ divím se. Úplně se mi z toho zamotala hlava.

Oliver se pobaveně usměje. „Užívám si toho, že můžu.“

Culím se na něj jako malá holka. Před třemi měsíci mě ani ve snu nenapadlo, že bych Olivera mohla vzít za ruku, natož se s ním o přestávce líbat na školní chodbě.

Nejhorší na zamilovanosti je, že povinnosti vás stejně vždycky doženou. Vzdychnu a vezmu Olivera za ruku. „Nejradši bych tady zůstala, ale musíš na hodinu.“

„Co mě čeká jako první?“ zeptá se Oliver.

Vezmu mu z ruky vytištěný rozvrh a zarazím se, když spatřím jméno EDGAR JACOBS. Vždycky zapomenu, že se Oliver vydává za někoho jiného. Ani si neumím představit, jak těžké to musí být pro *něj*. „První máš chemii.“

„Alchymii?“

„Ne tak docela. Spíš lektvary.“

Oliver se tváří nadšeně. „Páni. Tady se všichni chtějí stát čaroději.“

„Jenom ti se sebevražednými sklony,“ zamumlám. Zastavím před řadou skříněk a najdu tu s číslem z Oliverova rozvrhu. „Tahle je tvoje.“

Oliver zatahá za zámek a mračí se na kombinaci čísel. Vzápětí se usměje a najednou v ruce drží dýku a seká s ní do kovového zámku.

„Panebože!“ vyhrknu, popadnu nůž a rychle si ho strčím do batohu, než si nás někdo všimne. „Chceš se nechat zatknout?“

„Zas tak zlý to se mnou není,“ brání se Oliver.

Unaveně si povzdychnu. „Žádný nože. Už nikdy. Rozumíme si?“

Zahanbeně sklopí pohled. „Je tady tolik... jiných věcí,“ zamumlá.

„Já vím,“ uklidňuju ho. „Od toho máš mě.“ Odemknu zámek číselným kódem napsaným na zadní straně Oliverova rozvrhu a vyměním ho za visací zámek s písmeny. Kód má pět písmen. „Koukej,“ vybídnu Olivera a palcem na zámku nastavím kombinaci *K-S-Z-S-K*. „Každý si zaslouží šťastný konec.“

„Na to si určitě vzpomenu.“ Usměje se a opře mě zády o skříňku. „A víš, na co ještě si vzpomínám?“

Oči má zelené jako jarní louka a já se v nich úplně ztrácím.

„Vzpomínám si, jak jsem tě poprvé uviděl. Měla jsi na sobě tohle tričko.“

Když se na mě takhle dívá, nevím ani, jak se jmenuju, natož abych si vybavila, co mám dneska na sobě. „Fakt?“

„A taky si vzpomínám na to, když jsem poprvé udělal tohle,“ dodá, nakloní se ke mně a políbí mě.

Vtom za sebou zaslechnu klučičí hlas. „Nerad ruším, ale opíráte se mi o skříňku.“

To se mi snad jenom zdá. Jsme jako BrAngelo.

Okamžitě Olivera odstrčím a pramínek vlasů si dám za ucho. „Promiň,“ zamumlám. „Už se to nestane.“ A už hlasitěji dodám: „Jmenuju se Delilah.“

Kluk otevře kovová dvířka a podívá se na mě. „Já jsem Chris.“

Oliver k němu natáhne ruku. „Já jsem Oli–“

„Edgar,“ skočím mu do řeči. „Jmenuje se Edgar.“

„Jo. Jasně,“ přidá se Oliver. „To jsem já.“

„Ještě jsem tě tady neviděla,“ obrátím se ke Chrisovi.

„Jsem nověj, přistěhovali jsme se z Detroitu.“

„To jsme na tom stejně,“ dodá Oliver.

„Jo? Odkud jsi?“

„Z království –“

„Z Cape Codu,“ vyhrknu.

Chris se ušklíbne. „Koukám, že s ní se moc k řeči nedostaneš, co? Kam máte namířeno?“

„Edgar má chemii s profesorem Zhangem,“ odpovím.

„Bezva, já taky. Tak se uvidíme tam, jo?“ Chris zabouchne svoji skříňku, zamává nám a vyrazí pryč.

Oliver se za ním dívá. „Jak to, že *on* mávat může?“

Obrátím oči v sloup. Je teprve čtvrt na devět a už nemůžu. „Vysvětlím ti to později,“ odbudu ho.

Stíhám Olivera odvést do učebny chemie a pak vyrazit na francouzštinu. Za rohem nás dožene Jules a chytne mě pod loktem. „Hádej, kdo se rozešel,“ pokouší mě.

Oliver se usměje. „Tohle musí být ta slavná Jules.“

„Ve skutečnosti jsem ještě úžasnější, než se o mně říká,“ chlubí se Jules. Přelétne Olivera pohledem, spokojeně přikývne a otočí se ke mně. „Dobrá práce.“

„Mám dost naspěch – potřebuju ho dovést na hodinu chemie, než zazvoní,“ vysvětluju.

„Ale tohle fakt musíš vědět... Allie McAndrewsová a Ryan Douglas.“

Oliver se na mě nechápavě podívá.

„Král a královna školního plesu,“ vysvětluju.

Evidentně to na něj zapůsobilo. „Královská krev.“

„To si o sobě jenom *myslí*,“ dodá Jules. „Každopádně se rozešli. Ryan je na tom s věrností stejně špatně jako se Shakespearem.“

Minulý rok jsem s ním chodila na angličtinu, takže vím, o čem Jules mluví.

„My o vlku,“ dodá Jules.

Chvilí si připadám jako v telenovele v přímém přenosu. Na konci chodby se objeví Allie a její dívčí parta. Z druhé strany se k nim blíží Ryan. Všichni je pozorujeme se zadržným dechem a čekáme na nevyhnutelnou hádku.

„No to se podívejme. Taková vzácnost,“ pronese nahlas Allie. „Záletník na procházce!“ Její doprovod se škodolibě rozesměje.

Ryan si ji chladně změří od hlavy k patě. „Allie, to jsi fakt snědla *všechny* svoje pocity?“

V tu ránu se na něj Allie vrhne a vypadá to, že je připravená mu vyškrábat oči. Naštěstí jí někdo zastoupí cestu – James, předseda klubu LGBT, který zároveň prodává kravaty a pořádá kurzy řešení konfliktů pro studenty. „Klid se, slečinko,“ pohroží Ryanovi, ale ten ho odstrčí tak, že se James uhodí o zeď.

„Uhni, bukvice,“ zavrčí Ryan.

Než mu v tom stihnu zabránit, Oliver mi uteče a zamíří přímo k Ryanovi.

„Sakra, to musíš chodit s hrdinou?“ strachuje se Jules.

Oliver si ale Ryana vůbec nevšímá a dojde až k Jamesovi ležícímu bezmocně na zemi. Natáhne ruku a pomůže mu vstát. „Jsi v pohodě?“

„Jo, díky,“ odpoví James a opráší si oblečení.

Tak tohle se povedlo, tohle se fakt povedlo. Líp se Oliver snad ani uvést nemohl. Všichni k němu vzhlížejí jako k hrdinovi.

Včetně Allie McAndrewsové.

Oliver Jamese poplácá po rameni. „Bukvice jsou tady *mnohem* větší, než jsem čekal,“ prohlásí nadšeně.

Čas jako by se najednou zastavil. Jamesovi přes tvář přeběhne stín, stín zklamání, rezignace a bolesti.

Než se naděju, James se rozmáchne a uhodí Olivera tak silně, že mu vyrazí dech.

Jo, jasně. Tohle bude fakt *skvělej* rok.

Rozeběhnu se k Oliverovi a skloním se k němu. Dav se rozprchl ve strachu, aby náhodou nebyl svědkem ještě něčeho horšího. Pomůžu mu se posadit. Oliver bolestí zkřiví tvář a opře se o zeď.

„Budu hádat,“ zamumlá, „*bukvice* tady znamená něco jiného, že jo?“

Nestihnu mu odpovědět, protože mou pozornost okamžitě upoutá černý pramínek, který mu vytéká z nosu a barví mu bílé tričko.

„Olivere,“ zašeptám, „ty černíš.“

OLIVER

Uběhlo už pět minut a můj obličej pořád vypadá, jako když mi dal pěstí obr. Delilah mi u nosu drží mokrý kapesník, ale odstrčím ji stranou. „Správně se říká *homosexuál*,“ vysvětluje.

„Nechtěl jsem ho urazit,“ zamumlám. „Jenom jsem to nevěděl.“

„Nebud' na sebe tak přísný. Tohle všechno je pro tebe nový.“

Pocit viny je ale silnější než bolest. Musím se Jamesovi později omluvit. Tváří v tvář, jako správný chlap. „Co je komu do toho, když dva chtějí být spolu? Mým nejlepším přítelem byl baset zamilovaný do princezny a všichni to přešli bez mrknutí oka.“

Když už je řeč o očích, jsem zvědavý, jestli budu mít monokl. Nakloním se blíž k zrcadlu. „Jak je tohle možné?“ Už jsem byl v ohnivé tlamě draka, skákal z patnáctimetrových útesů do oceánu a málem se utopil, ale ještě nikdy jsem se z toho nevzpamatoval tak dlouho jako z téhle ubohé rány pěstí.

Navíc to *bolí*.

Najednou mi všechno dojde. „Delilah,“ těžce polknu. „Myslím, že umírám.“

„Neumíráš. Jenom jsi tu ránu nečekal.“

„Už se mi to dávno mělo zahojit.“

„Tady nejsi ve svojí knížce,“ vysvětluje Delilah. „Ve skutečném světě nestačí jenom otočit stránku, aby ses cítil líp.“

Opatrně si sáhnu na kořen nosu a syкну bolestí. „Škoda.“

Uznávám, že jsem si všechno představoval trochu jinak. Docela jsem se na chození do školy těšil, i přes to všechno, co mi Delilah o střední vyprávěla. V jejím podání to totiž zní, jako když vás vězní v kobce, ale mně to tak *rozhodně* nepříjde. Věznění v kobce už jsem zažil. Dokonce opakovaně. Dostat pěstí od cizího kluka je úplně nový, zajímavý a nečekaný zážitek. Hlavně to je něco, co jsem na svých šedesáti stránkách, kde jsem až doteď trávil celý svůj život, nikdy nezažil.

„Musíš na hodinu,“ upozorní mě Delilah. „Stejně už přijdeš pozdě. Prostě řekni, že ses ztratil – na tom není u nového studenta první den školy nic divného. Pamatuješ si všechno, o čem jsme se bavili?“

Začnu jednotlivé body odpočítávat na prstech. „Neklanět se, když se s někým seznamuju. Nemluvit o sobě jako o královské výsosti. Psát si o hodinách poznámky, aby to vypadalo, že mě výklad zajímá. Učitel má ve třídě hlavní slovo a nesmím odejít z hodiny, když mi to nedovolí. Jo a žádný nože ve škole, nikdy.“

Delilah se usměje. „Správně. A ještě jedna věc...“ Ukáže na můj obličej. „Neříkej a nedělej nic, co by *znovu* způsobilo tohle.“

Vystrčí hlavu ze dveří – schovali jsme se na záchody, které smí používat jenom učitelé. Když se Delilah ujistí, že chodba je prázdná, přitáhne si mě k sobě a vystrčí směrem ke třídě, kde mám hodinu lektvarů.

„Prostě se řiď rozvrhem a sejdeme se na obědě,“ připomíná mi.

Přikývnu a vyrazím pryč, ale její hlas mě donutí se ještě naposledy otočit.

„Olivere, zvládneš to,“ povzbudí mě.

Dívám se, jak odchází pryč. Vždycky, když se mnou takhle mluví, uvědomím si, proč jsem se vzdal všeho, co jsem znal, abych byl s ní. Věří ve mně, a když ve vás někdo bezvýhradně věří, začnete si věřit sami.

Zhluboka se nadechnu a vykročím do neznáma.

Jsem zvyklý někoho hrát. Dělal jsem to celý svůj život. Tohle je jen další role.

Najednou si vzpomenu na Frumpa, mého nejlepšího pohádkového kamaráda. Vybaví se mi, jak vrtěl ocasem a křičel na nás, abychom zaujali svá místa, když nový čtenář otevřel knížku. Zajímalo by mě, jestli všechny sekýruje i teď.

Zajímalo by mě, jestli se jim po mně stýská.

Jenže já teď mám jinou práci tady.

V břiše mi poletují motýlci, ale spíš ze zvědavosti než ze strachu.

Otevřu dveře do třídy a na učitele, který stojí před sedícími žáky, se usměju svým nejšarmantějším úsměvem. „Moc se omlouvám, že jdu pozdě, Vaše Veličenstvo.“

Třída se zachechtá. „Pro příště profesore Zhangu,“ odpoví profesor chladně. „Posad' se...“

„Jmenuju se Jacobs. Edgar Jacobs. Jsem z Wellfleet.“

„Dobře,“ prohlásí odměřeně profesor Zhang.

Ve třídě je jenom jedno volné místo a k mé radosti je vedle někoho, koho znám – Chrise, kluka, který má sousední skříňku. Zvedne hlavu a ošije se. „Co se ti stalo?“

„Nedorozumění,“ odpovím.

„Tak dobře,“ osloví třídu profesor Zhang. „Rozdám vám teď takový malý test, abych zjistil, kolik už toho víte. Ničeho se nebojte, na vaši známku na konci roku to nebude mít vliv.“ Prochází mezi lavicemi a rozdává papíry.

Chris se sklání nad testem a zuřivě sepisuje odpovědi. Prohlédnu si otázky a zamračím se.

„Promiňte,“ oslovím profesora Zhanga. „Můj test je asi ve špatném jazyce.“

„Angličtina není tvůj mateřský jazyk?“

Samozřejmě že je. Královská angličtina, abych byl přesný. Jenže přede mnou jsou samé pomlčky, šipky a řady písmeček *C* a *O*, které vypadají jako hmyz. Profesor si povzdechne. „Tak jen napiš tři věci, které o chemii víš.“

Z tašky, kterou jsem si do školy přinesl, vyndám tužku.

- 1/ Oko čolka a dračí dech smíchané ve stejném poměru snadno vyléčí rýmu.
- 2/ Destilovaný výtažek z pomněnek vrací ztracenou paměť.
- 3/ Nikdy neolizovat lžíci.

Když je čas test odevzdat, jsem sám se sebou celkem spokojený. Ještě že jsem strávil tolik času v chatě čaroděje Orvilla a pozoroval ho, jak míchá ty svoje lektvary.

Daří se mi sedět, souhlasně přikyvovat a psát si poznámky, přesně podle Delilahiných instrukcí, i když nemám nejmenší tušení, k čemu je taková periodická tabulka dobrá. Profesor dál vykládá látku, ale přestanu ho poslouchat a udiveně se rozhlížím kolem sebe. Kromě Chrise nepoznávám *nikoho*. Jako kdyby se v tomhle světě pořád zničehonic objevovali noví lidé. Já vyrůstal s třicetičlennou skupinkou, a tak se teď nemůžu nabážit těch různorodých rysů, druhů oblečení a všemožných obličejů, které jsem nikdy předtím neviděl. Vepředu sedí holka, která má v nose kroužek jako dobytek na pastvinách za naším zámkem. Taky je tady kluk, který má k batohu připevněné prkénko s kolečky, jako kdyby se chystal každou chvilkou odjet pryč. Nalevo ode mě sedí dívka a její sešit je celý počmáraný, asi to je nějaká umělkyně.

Z myšlenek mě vytrhne až zvonění. Evidentně to tady funguje jako speciální signál, všichni totiž začnou vstávat a balit si věci.

Chris si zapíná batoh a podívá se na mě. „Proč jste se sem přestěhovali?“

Nevím, co na to říct. Když mi došlo, že Edgar je v knížce a já jsem z ní nadobro unikl, musel jsem se začít vydávat za kluka, jehož život jsem si přivlastnil. Musel jsem jeho mámu, autorku mé pohádky, přesvědčit, že jsem její syn. Řekl bych, že není nic těžšího než obalamutit matku. Máma zná svoje dítě nejlíp ze všech, vždyť s ním byla od prvních okamžiků jeho života. Už několikrát chybělo málo a Jessamyn málem zjistila, že nejsem Edgar. V takových chvílích si mě dlouho prohlížela a tvářila se vážně. Jednou jsem ji přistihl, jak v Edgarově komnatě prohledává šuplíky. Každý večer se mě u jíd-

la ptala, jestli mi nic není, protože se prý chovám divně. To samo o sobě bylo strašidelné, ale ještě děsivější bylo, že jsem zjistil, že tenhle cizí svět je mnohem větší než mých šedesát stránek, na které jsem byl zvyklý, a že za holkou, kvůli které jsem tohle podstoupil, to mám čtyři hodiny cesty. Musel jsem Jessamyn přesvědčit, abychom se přestěhovali do města, ve kterém bydlí Delilah – a musel jsem to udělat tak, jak by to provedl Edgar. Celé týdny se jí moje důvody nezdály (argumentoval jsem čistším vzduchem, láskou na první pohled i lepšími školami), ale jednoho odpoledne Jessamyn zničehonic prohlásila, že přestěhovat se do New Hampshire je dobrý nápad. Pořád nevím, co ji přimělo změnit názor, ale jsem fakt rád, že to udělala.

„Moje máma je novinářka na volný noze. Potřebovala začít znovu a může pracovat odkudkoliv,“ odpovím. „A co ty?“

„Můj táta tady dostal práci a mámě se zalíbila představa vychovávat děti na čerstvém vzduchu,“ vysvětluje Chris. „Detroit je pravý opak New Hampshire. Ve spoustě věcí.“ Pobaveně se ušklíbne. „Jak dlouho už jste s Delilah spolu?“

„Technicky vzato tři měsíce,“ odpovím.

„Páni, tak to je vážný, co?“

„Snažím se to nebrat moc vážně. Nebyla zrovna dvakrát nadšená, když jsem ji požádal o ruku. Prý se mnou chce nejdřív *chodit*.“

Chris si mě pozorně prohlíží. „Odkud že to jsi?“

„Z Wellfleet. A co ty, už jsi našel tu pravou?“

„Máme za sebou teprve první hodinu,“ zasměje se Chris. „Zatím tady znám jenom tebe.“

Vyjdu za ním do chodby a společně se otočíme ke schodiš-

ti. „Mám matiku s Bairdovou,“ prohlásí Chris. „Prý chodí jenom v černém a v katedře si schovává kameny. Slyšel jsem, že je to pěkná čarodějnice.“

„Fakt?“ divím se. „Tak proč neučí lektvary ona?“

Chris se usměje. „Chlape, seš fakt zvláštní, ale je s tebou sranda. Uvidíme se pozdějc.“

S těmi slovy vyrazí po schodech dolů. Otočím se ke scho-dišti a málem se srazím s člověkem, se kterým jsem potřebo-val mluvit. „Jamesi,“ zavolám za ním. Přejede mě pohledem a vyrazí nahoru. „Počkej, chci s tebou mluvit.“

„Myslím, že jsi toho pro dnešek už řekl dost.“

„Ale já to tak nemyslel,“ Počkám, až se zastaví a otočí se ke mně. „Nechtěl jsem tě urazit. U nás to slovo znamená něco jinýho.“

„A kde je u vás? Země pohádek?“

„Něco na ten způsob.“ Studenti nás obcházejí, jako kdy-bychom byly dva kameny v řece. Vzpomenu si, že jsem byl ochotný udělat všechno pro to, abych mohl být s Delilah. Nemělo smysl žít ve světě, kde by ona nebyla se mnou. „Pře-stěhoval jsem se sem, protože si myslím, že každý má právo být s člověkem, kterého miluje.“

James si mě dlouho mlčky prohlíží, jako kdyby přemýšlel, jestli to myslím vážně. Nakonec přikývne. „Mohl by ses při-dat do klubu LGBT. Popřemýšlej o tom. Lidi jako ty by se nám hodili.“ Z popruhu na batohu sundá špendlík a připne mi ho na hrudník jako rytířskou medaili.

Sklopím pohled a zjistím, že mám na tričku duhu.

James se za mnou ohlédne. „Promiň, že jsem ti rozbil ob-liče,“ zazubí se, „byl pěkněj.“

V učebně 322 stojí čelem k bílé tabuli žena s kudrnatými šedivými vlasy a krasopisně na ni píše jméno *profesorka Pingreeová*. Když zazvoní, otočí se ke třídě a pozorně si nás prohlíží. Pohledem chvilku spočine na každém z nás. „Co je to jméno?“ zeptá se. „To, čemu se říká ‚růže‘, pod jiným jménem vonělo by stejně. A kdyby Romeo měl jiné jméno, zůstal by pořád stejně dokonalý. Romeo, prosím, odhod' svoje jméno...“

Ostatní se vrtí a zívají a učitelčino spontánní vystoupení úplně ignorují. Ale mně je hned jasné, že je to dobrá herečka... tenhle text dokonce znám. Rapscllio ho měl v knihovně a královna Maureen ho četla pořád dokola – nejklasičtější ze všech klasických příběhů o lásce.

Jakmile profesorka Pingreeová dokončí přednes, vyskočím ze židle a hlavní uličkou vyrazím k tabuli. Zastavím se jen několik kroků od ní. Kleknu si na jedno koleno a začnu jí vyznávat lásku. „Beru tě za slovo.“ Vžiju se do role a do svého britského přízvuku. „Řekni mi ‚lásko‘, tím mne znovu pokřtíš. Už nejsem Romeo, chci být tvá láska.“

Učitelka se na mě nevěřícně dívá a obě tváře jí zčervenají. Chvilí nemá slov, nejspíš jsem ji svým hereckým uměním úplně odzbrojil. „To se podívejme,“ prohlásí, když se vzpamatuje. „Bohové mě konečně vyslyšeli a seslali mi studenta, kterého má cenu učit. Máš rád Shakespeara?“

„Jestli mám rád Shakespeara?“ zopakuju. „Je Hamlet nerozhodný? Je Lady Macbeth šílená? Je Falstaff... zavalitý?“ Uprostřed věty si uvědomím, že pořád mluvím s britským přízvukem a odkáslu si. „Jmenuju se Edgar,“ napodobím americkou angličtinu ostatních. „Jsem tady novej.“

„Doufám, že se přidáš k divadelnímu kroužku. Děkuji ti, Edgare, že ses ke mně připojil a krásně nám odrecitoval část naší první knížky, které se budeme v tomhle pololetí věnovat: *Romeo a Julie*. Marku, Helen, Allie, pojdte mi pomoci rozdat knížky.“

Posadím se a jsem šťastný jako blecha. Nemůžu se dočkat, až o tomhle povím Delilah. Prý že sem nezapadnu. Myslím, že angličtina bude můj nejoblíbenější předmět. Třeba budu nejlepší ze třídy nebo budu moct vést vlastní hodinu...

Na lavici mi přistane knížka a štíhlá ruka s červeně nalakovanými nehty ji přistrčí blíž. Zvednu hlavu a spatřím dívku, kvůli které jsem dostal pěstí. Allie McAndrewsová, Delilahina nemesis, stojí přímo přede mnou. Lesklé blondáté vlasy jí padají na ramena a oči má tak zmalované, že když zamrká, první, co mě napadne, jsou pavouci. Koutky jí cukají polovičatým úsměvem, jako kdyby věděla něco, co já nevím.

„Angličtina možná bude konečně zajímavá,“ ušklíbne se.

V poledne vejdu do jídelny a zahlédnu Delilah, jak přechází sem a tam. „Zvládnuls to,“ popadne mě za ruku, jako kdyby se chtěla přesvědčit, že jsem pořád tady. Chápu to, cítím k ní úplně to samé. „Bála jsem se, jestli třeba neskončíš v ředitelně.“ Pozorně si mě prohlíží. „Ani nemáš monokl.“ Po pravdě jsem na to úplně zapomněl – pořád se něco dělo.

„Delilah, je to tady úplně skvělý!“ vykládám nadšeně.

Nechápavě se na mě podívá. „Možná byla ta rána větší, než se na první pohled zdálo.“

„Ne, fakt – tahle škola má stovky studentů a každý z nich je

jedno velký tajemství! A v chemii si můžu *vybrat*, s kým budu na scéně. Nikdo mi nepřikazuje, s kým mám pracovat –“

„Chceš říct, s kým budeš v *laborce*, ne?“

„Jo, tak se tomu říká. A nejlepší je, že nemusím dělat nic, co by souviselo se zachraňováním princezny.“

„Tak to se máš,“ odpoví Delilah. „Ale věř mi, ono tě to omrzí.“

Zatáhne mě do řady a podá mi světle zelený tác. Za plexisklem stojí něco, co vypadá jako troll se sítkou na vlasy a na talíře nandává tekutou břечku. „Co to je?“ ptám se Delilah.

„Oběd.“

„Ale vždyť je to... živý.“

„Do královského banketu to má daleko, ale podle všeho to splňuje státní nařízení o výživových hodnotách.“

Zdráhavě si vezmu podávaný talíř. „Skočím nám pro vodu,“ prohlásí Delilah. Pomalu vyrazím ke stolům, kolem kterých sedí skupinky studentů. V rozvrhu mám napsáno, že tohle je přestávka na oběd. Ta svoboda je úplně neuvěřitelná: Každý den mám půl hodiny, kdy si můžu dělat, co mě napadne, a nemusím se bát, že někdo otevře knížku a donutí mě vrátit se na první stránku. Prohlížím si jídelnu a raduju se z toho, že mám to štěstí žít takovýhle život.

Pak si všimnu, že na mě někdo mává. Allie z hodiny angličtiny sedí u stolu obklopená svými dvorními dámami, které jsou si všechny až podezřele podobné.

„Edgare,“ pozdraví mě, když k ní přijdu blíž. „Můžeš si sednout k nám.“

Otočím se a zahlédnu Delilah, jak se rozhlíží po celé jídelně. „Promiň, ale už jsem se domluvil s někým jiným.“

Allie zabloudí pohledem k Delilah a pohládí mě po ruce. „Jenom abys věděl,“ řekne chladně, „na týhle škole dost znamená, takže až tě školní ztroskotanci přestanou bavit, napiš mi.“ Vytáhne zářivě růžovou propisku a na předloktí mi napíše řadu čísel a nakreslí velké srdce.

Vrátím se k Delilah a poklepu ji po rameni. „Hledáš mě?“

Pobaveně se usměje. „Koho jinýho?“ Společně vyrazíme ke stolu, kde sedí Jules a příborem si hraje s jídlem.

„Hezký sochy,“ pochválím ji.

„Vypadají jako ty hlavy na Velikonočních ostrovech? O ty se totiž snažím,“ odpoví Jules.

Chci Delilah přisunout židli, protože to princové dělají, jenže židle je z nějakého důvodu připevněná ke stolu a ani se nehne. „Myslels to dobře,“ zamumlá Delilah a pohládí mě po ruce – prsty sklouzne až k mému zápěstí a zvedne mi ruku, aby viděla čmáranice na mém předloktí. „Co je tohle?“

„Allie mě požádala, abych jí napsal,“ odpovím. „Myslím, že by se jí mohl líbit *Beowulf*.“

Jules vyprskne čokoládové mléko přes celý stůl a Delilah se mi podívá zpřímá do očí. „Jak to, že ji *vůbec* znáš?“

„Chodíme spolu na angličtinu. Kde jsem to, mimochodem, všem pěkně *namaloval*.“

„Chceš říct *natřel*,“ opraví mě Jules.

„Flirtoval jsi s ní?“ ptá se Delilah.

„Jenom jsme se spolu bavili,“ vysvětluju. „Proč by mě měla zajímat Allie McAndrewsová?“ Počkám, až se na mě Delilah podívá. „Mám tebe.“

Jules odloží vidličku. „Zvracím tady duhy.“

„Znáš Sněhurku?“ zeptá se Delilah.

„Osobně ne...“

„Tak si pamatuj, že to jablko se na povrchu krásně červenal, ale uvnitř byl jed.“

„Můžu si přisednout?“ ozve se za námi, a když se otočím, zahlédnu Chrise.

„Jasně! Delilah už znáš a tohle je Jules. Jules, tohle je Chris. Přistěhoval se z Detroitu.“

„Vítej v pekle,“ pozdraví ho Jules. „Doufám, že jsi při zápise dostal sírový koktejl zdarma.“

„A sto dolarů v žetonech,“ nenechá se vyvést z míry Chris. „Nebo to kasino ve čtvrtém patře je jenom vtípek, na kteréj nachytávají noví děcka?“

„Žádný kasino tady není,“ směje se Jules. „Ale máme skvělejší padesátimetrovej bazén.“

Štouchnu do Delilah ramenem. „Žádný čtvrtý patro přece není,“ zašeptám.

„Je to jen vtip,“ odpoví.

Chytnu ji za ruku a všimnu si čísel načmáraných na mém předloktí. Otočím ruku tak, aby čísla nebyla vidět a propletu si s Delilah prsty. Za ruku jsem ji držel už tolikrát, že by mi neměla mravenčit kůže, ale stačí se jí jen dotknout a mráz mi začne přebíhat po zádech. „Takže... jsme v pohodě?“

Delilah odvrátí pohled. „Jasně,“ usměje se, ale její oči se neusmívají.

Vykouzlím na tváři úsměv, nebo aspoň pokus o něj. Jestli totiž něco stoprocentně poznám, tak to, když se někdo přetvařuje.

Když po prvním dnu na střední dorazím domů, žena, která není moje máma – ale přesto mě stvořila – na mě už čeká. „Jaké to bylo?“ vyzvídá Jessamyn. „Na stupnici od jedné do deseti?“

„Pět set,“ odpovím. „Bylo to úžasný.“

Vypadá překvapeně. „To je tahle škola o tolik lepší než ta na Cape Codu?“

„Nesrovnatelně.“

Zkříží si ruce na prsou. „Škola tě nikdy moc nebavila.“

„Protože jsem tam nikdy neměl holku.“ Slova mi sama přeběhnou přes rty a já doufám, že to je pravda.

Jessamyn sraští rty. Delilah na ni neudělala zrovna nejlepší první dojem. Působila trochu jako blázen – jako šílená fanynka, která utekla z domova a podstoupila čtyřhodinovou cestu jenom proto, aby bývalou spisovatelku žijící v ústraní donutila změnit konec jedné její knížky. Delilahina máma taky nebyla zrovna dvakrát nadšená, když svou dceru přijela vyzvednout. Až po několika týdnech omluv pustila Delilah ven. Během těch několika málo hodin, které uběhly mezi tím, co jsme si uvědomili, že se mi opravdu podařilo uniknout z knížky, a než dorazila její máma, Delilah naštěstí stihla vytvořit magický portál, abychom spolu mohli komunikovat na dálku.

Říká mu *Skype*.

Prvních několik týdnů bylo děsivých. Nejenže se mi stýsalo po Delilah, ale navíc jsem se musel vydávat za kluka, kterého jsem sotva znal, a to tak, aby mě neodhalila jeho vlastní matka. Hrát někoho jiného bylo strašně únavné.

Nepředstavoval jsem si, že po útěku z knížky, ve které jsem se vydával neustále za někoho jiného, skončím úplně stejně.

Edgar toho naštěstí pro mě moc nenamluvil. Spoustu času trávil hraním počítačových her ve svém pokoji, takže jsem každý den mohl poslouchat Delilah a její rady, jak se chovat jako puberták. Tak například jsem se dozvěděl, že v tomhle světě dělají pubertální děti pravý opak toho, co po nich rodiče chtějí. Dopoledne se na všechno odpovídá mručením a obracet oči v sloup se může celý den. Taky není dobré nejdřív myslet a pak jednat. To by mě Edgarova máma odhalila hned.

Nejtěžší ale byly maličkosti – Edgar a Jessamyn Jacobsová měli spoustu zážitků, o nichž jsem nic nevěděl. Nepamatoval jsem si dovolenou na Belize, kde se oba tak spálili, že museli spát vsedě. Nevzpomínal jsem si na procházky po pláži, během kterých hledali korály, které vypadaly jako první písmena jejich jmen. Neznal jsem Edgarovu nejoblíbenější barvu, jeho nejoblíbenější jídlo ani jeho nejmilejší knížku. Musel jsem vstoupit do života, který jsem nikdy nežil.

„Jak se má Delilah?“ zeptá se Jessamyn.

„Přivítala mě, jak se sluší a patří,“ odpovím diplomaticky.

Jessamyn se rozesměje. „Mladá láska.“

Ušklíbnu se a otočím se k ní zády. Ani jako princ jsem nechtěl poslouchat zamilované historky svých vymyšlených rodičů.

„Víš, že jsem tě nestvořila jen tak z ničeho, ne?“

„Neříkej,“ zamumlám.

Jessamyn mě následuje do kuchyně. Zjistil jsem, že v tomhle světě ze všeho nejraději spím nebo jím. Vyndám si ze skříňe krabici kukuřičných lupínků, hrábnu dovnitř, vytáhnu hrst malých žlutých čtverečků a čtu si bláznivý komiks

na obalu. Kapitán křupka. To jako vážně? Člověk, který tohle kreslil, asi nikdy v životě neviděl skutečného piráta.

Jessamyn se usadí na barovou stoličku a dál se vyptává. „Jaké byly hodiny a co profesori? Koho máš nejraději?“

Pokaždé, když se spolu bavíme, začnu být nervózní. Mám pocit, jako kdyby mě vyslýchala. Jako kdyby existovaly správné a špatné odpovědi a já nevyhnutelně zvolím ty špatné. Zhluboka se nadechnu a na tváři vykouzlím úsměv. „Učitelka angličtiny mě zcela vyvedla z míry,“ odpovím a vyndám si z ledničky mléko. Málem se napiju přímo z krabice, ale naštěstí si včas uvědomím, že to Jessamyn nemá ráda. „Byla skvělá.“

„Vyvedla tě z míry, říkáš,“ zopakuje. „To je dobře. Víš, že poslední dobou používáš hodně slov, která se k tobě úplně nehodí?“

Mi povídej, pomyslím si. „Začal jsem číst Dickense...“

„To je zvláštní. Dřív jsi nechtěl číst ani Shela Silversteina.“

„Dostal jsem ho od Delilah,“ odpovím rychle.

„Aha, od Delilah,“ přikývne Jessamyn. „Předpokládám, že oblečení ti taky vybírala ona.“

Prohlídnu si svoje džíny a mikinu, které mi opravdu vybrala Delilah, abych první den lépe zapadl. „Lidi se prostě mění,“ bráním se. „Podívej se na tu fotku tebe a táty nad krbem. Měla jsi jinou barvu vlasů a tvůj účes připomínal horkovzdušný balon... a máš na sobě kožený kalhoty. Teď rozhodně vypadáš líp.“

Jessamyn se zasměje. „Devadesátá léta byla devadesátá léta,“ odpoví vesele, ale vzápětí zvažní. „Změny ti možná připadají zábavné, Edgare, ale nezapomeň, kým jsi.“

Vzpomenu si, co mi Delilah říkala o tom, jak se chovat,

když rodiče začnou se svými radami do života. „Uklidni se, mami,“ odpovím, rozepnu si mikinu a hodím ji přes židli. „Jenom jsem si koupil džíny, který mi líp sednou, to přece není konec světa.“

Přes tvář jí přeběhne zvláštní výraz. „Samozřejmě že není,“ odpoví. „Edgare! Co to máš na tričku?“ vykřikne najednou vyděšeně.

Podívám se na sebe. Úplně jsem na to zapomněl. „Rozbila se mi inkoustová bombička.“

Jessamyn si povzdechne. „Víš, jak špatně se perou skvrny od inkoustu?“

„Asi tuším,“ zamumlám. Vrátím mléko do ledničky a začnu hledat něco dalšího, co by konečně utišilo můj věčný hlad. Najdu malou krabičku, sundám víčko a vezmu si kousek ovoce.

„Počkej!“ vykřikne Jessamyn. Vyděšeně se na ni podívám a ovocný plátek se houpe ve vzduchu kousek od mé otevřené pusy. „Copak nevíš, co to je?“

„Ananas?“ odpovím opatrně a přemýšlím, jestli se mě zase snaží nachytat.

„Ze kterého se ti dělá *vyrážka*,“ prohlásí Jessamyn.

„No jo vlastně,“ odpovím a vrátím půlměsíček ananasu zpátky do krabičky.

„To už jsi zapomněl na ten týden, který jsi strávil v nemocnici, protože ti natekl krk a nemohl jsi dýchat?“

Chvilku zaváhám. „Mám za sebou dlouhý den,“ odpovím nakonec, popadnu školní tašku a mikinu a doufám, že se mi podaří zmizet dřív, než napáchám ještě větší škody.

Ve svém pokoji se pustím do učení. Snažím se pochopit, proč chemické prvky mají dvoupísmenné zkratky, které nedávají vůbec žádný smysl. Vtom mi začne zvonit počítač.

Na monitoru se objeví Delilahin obličej. Zajímaloby mě, jestli jsem jí takhle připadal, když jsem byl v knížce – skoro se mě mohla dotknout, ale byl jsem plochý. „Co děláš?“

„Učím se chemii,“ odpovím. „To mi vysvětlí, kde ve slově železo, najdeš *Fe*?“

„*Ferrum* znamená železo.“

„Tak proč se mu tak neříká rovnou?“

„Protože chemii někdo vymyslel proto, aby mohl mučit studenty. Přijď ke mně a můžeme se učit spolu.“

„Něco mi říká, že se toho spolu moc nenaučíme,“ odpovím šibalsky. „A to se mi líbí.“

Potom, jak Delilah vyšilovala, když zjistila, že mi Allie McAndrewsová napsala na předloktí svoje telefonní číslo, jsem fakt rád, že mě chce vidět. Stejně si ta čísla radši smyju, než k ní vyrazím. Nechci jí připomínat, co ji naštvalo. Jessamyn oznámím, že mě Delilahina máma pozvala na večeři, a z garáže si vyndám Edgarovo kolo. Delilah nebydlí daleko, ale celá cesta vede do kopce. Cestou pořádně funím a s láskou vzpomínám na svého hřebce Sockse. Při našich cestách veškerou práci odváděl on.

Jakmile zazvoním na zvonek, ozve se štěkání. Humphrey je skvělý pes. Paní McPheeová ho dostala od svého přítele, doktora Ducharmeho. Připomíná mi Frumpa a kdykoliv ho vidím, začne se mi po něm stýskat. Vždycky si s ním povídám, jako bych mluvil se svým nejlepším přítelem – jako by mi mohl odpovědět. „Zdravím, Humphrey,“ pozdravím

ho, když Delilahina máma otevře dveře a chytne ho za obojek. Usměju se na ni svým nejšarmantnějším úsměvem. Od té doby, co Delilah utekla do Wellfleet, uběhlo už několik měsíců a paní McPheeová už mě má o něco radši, ale stejně mám pocit, že mi úplně nevěří. „Dobrý den,“ pozdravím. Rád vás zase vidím. Moc vám to sluší.“

Nevěřicně si mě prohlíží, ale myslím to upřímně. Delilahina máma uklízí domy a připomíná mi jednu postavu z knížky v Rapscullově knihovně. Byla o kuchyňské děvečce, která má skleněné střevíčky i vnitřní krásu, a tak se do ní zamiluje princ.

„Ty jsi ale lichotník,“ odpoví paní McPheeová a otevře mi dveře dokořán. „Jak ses měl první den ve škole, Edgare?“

„Splnilo to všechna má očekávání,“ odpovím. „Už se těším na zítra.“

„Kéž by se tvým nadšením nakazila i Delilah. Naposledy takhle básnila o škole, když ve druhé třídě měli den Willyho Wonky a osm hodin v kuse jedli čokoládu.“

Delilah seběhne ze schodů a poplácá Humphreyho po hlavě. „Díky, mami. Jestli už nemáš žádný další trapný historky o mně, Edgar a já se pustíme do učení.“

„Aha, tak *takhle* se tomu dnes říká.“

Delilah obrátí oči v sloup a táhne mě s sebou nahoru do svého pokoje. Dveře nechá na skulinu otevřené – její máma na tom trvá a jedině tak můžu chodit nahoru. Když jsem se ptal, proč mi nevěří, odpověděla, že prý žádní rytíři už nejsou.

Každý centimetr jejího pokoje znám nazpaměť. Jednou jsem ho totiž musel detailně celý nakreslit, když jsme se ne-

úspěšně snažili dostat mě pryč z knížky. V mé pohádce má Rapscullio kouzelný malířský stojan, na který nakreslil přesnou kopii svého doupěte. Když na pozadí přikreslil motýla, vzlétl z plátna živý motýl. Přesvědčil jsem ho, aby nakreslil pokoj Delilah. Doufal jsem, že pak na plátno přikreslím sebe a ožiju v jejím světě. Sice jsem se objevil v jejím trojrozměrném pokoji, jenže jsem byl jen dvojrozměrný, a tak jsme museli začít zase od začátku.

Na znalosti Delilahina pokoje závisel můj život, a tak ho znám jako svoje boty. Každá druhá věc je růžová a na posteli má tolik plyšáků, že vůbec netuším, kde spí ona. Na komodách leží rozházené nepasující náušnice, gumičky a mince. Zeď za postelí zdobí koláž z jejích fotek. Na některých je sama, na některých s mámou a na některých s Jules.

Skočím na postel a zalehnu plyšovou pandu. Delilah si lehne vedle mě a rukou si podepře hlavu. Jsme u sebe tak blízko, že mi z toho běhá mráz po zádech.

Vezmu ji kolem pasu a přitáhnou si ji blíž. Celý krk jí zasypu polibky a tvář schovám do jejích vlasů. Voní jako vanilka a skořice. „Neříkali jsme, že se budeme učit chemii?“ zašeptá.

„Však se taky učíme,“ odpovím a převalím si ji na sebe. Položí mi ruce na hrud a políbí mě. Cítím, jak jí buší srdce a odpočítává čas.

Orville mi kdysi vyprávěl o tom, že při srážce hvězd vznikají nové vesmíry a nové galaxie. Přesně takový mám pocit, když líbám Delilah – připadá mi, že je celý svět mnohem větší.

V knížce jsem mohl snadno běhat, skákat i padat. Na pů-

sobení gravitace si pořád ještě zvykám, ale teď jsem za ni vděčný. Cítím, jak se ke mně celým tělem tiskne. Cítím její váhu hluboko v kostech. Cítím, jak mě ukotvuje v tomhle světě.

Zemská přitažlivost není to jediné, na co si musím zvyknout. Najednou se mi splnily všechny moje sny. Můžu si dělat, co se mi zachce. Najednou mi přijde, že mám všechno na světě, co k životu potřebuju.

Je to zvláštní. Láska v pohádce byla vždycky jako zrychlený film. Přeskakovaly se detaily a pospíchalo se ke šťastnému konci. Čas s Delilah taky běží rychle, ale vnímám každý okamžik. Vím, že kouše tužky, když je nervózní. Že pokaždé, když se jí dotknu, lehce nadskočí, jako kdyby ji zasáhl elektrický proud. Že moje jméno vyslovuje jinak než ostatní slova.

Delilah se ode mě zničehonic odtáhne, vyskočí z postele a nevěřícně na něco kouká. Rychle si sednu. Čekám, že ve dveřích uvidím její mámu, ale nikdo tu s námi není. „Co se děje?“

Delilah ukáže do prostoru za mnou. Otočím se.

Ve vzduchu visí tři slova. Slova, která jsem nikdy nechtěl spatřit.

VRAŤ SE DOMŮ.

EDGAR

Proč nic není nikdy tak skvělé, jak byste si přáli?

První den školky mi máma říkala, že to bude úžasné. Že v autobuse bude sranda, že se seznámím s novými kamarády a celý den si budu moct hrát se stejně starými dětmi. Ve skutečnosti můj první den proběhl úplně jinak. V autobuse se vedle mě někdo pozvracel a dvě hodiny jsme pořád doko-la malovali písmeno *A*. O velké přestávce mi nějaká holka hodila do tváře písek, takže jsem málem oslepl. Máma měla pravdu, dny strávené ve školce *fakt* budou patřit mezi nejlepší dny mého života.

Myslel jsem si, že tady to bude jiný. Vždyť celé to vlastně byl můj nápad. Jenže je to tady zase jako ve školce, jen s tím rozdílem, že tentokrát jsem *já* učitel. Já rozhoduju o všem a bez mého svolení se nic nestane, a přesto...

Musím říct, že jsem čekal víc.

Nemyslete si, že si stěžuju, to zase ne. Je skvělý střílet z laserové pistole a bojovat se skutečným živým drakem. Užívám

si, že jsem konečně ve středu pozornosti a projednou nejsem ten kluk, jehož jméno si nikdo nepamatuje. A lidi tady mám vážně rád. Frump je můj věrný společník, což je skvělý, když si vezmu, že doteď byl mým jediným domácím mazlíčkem rak poustevníček, kterému postupně odpadly všechny končetiny, což nestálo za nic. Seraphimě to v elastickém vesmírném obleku fakt sekne. Kapitán Crabbe je fajn, ale pořád řeší jenom zuby. Kdykoliv se s ním pustím do řeči, přistihnu ho, jak si prohlíží můj předkus. A Socks? Doteď jsem neznal nikoho, kdo by měl ještě menší sebevědomí než já, ale to nic nemění na tom, že se mě nikdy nezapomene zeptat, jak se mám, nebo mě pozvat na projížďku po pláži.

Problém je v tom, že i když jsem příběh přepsal tak, abychom si mohli s Oliverem vyměnit místa, a přestože všechny postavy nový příběh znají, protože ho cvičíme pořád dokoła, nikdo kromě nás neví, že se něco změnilo. Jediný výtisk knížky *Mezi rádky* má Delilah a od té doby, co má Olivera u sebe, ji neotevřela ani jednou. I když to vlastně asi chápu. Četla ji kvůli Oliverovi a teď jsem tu jenom já.

Jenže bez čtenáře je příběh jenom poloviční. Je jako stavební plány, podle kterých nikdo nikdy nic nepostaví, nebo jako vypuštěný bazén. Základ máme, ale to je všechno. Bez čtenáře slova jenom spí na stránkách a čekají, až je někdo svou představivostí probere k životu.

Dnes ráno, ostatně jako každý den, mě v sedm probere okolo letící Pyro. Kam se kohouti hrabou na draky. Draci vydávají zvuky jako kříženci vriskajících makaků a hýkajících oslů. Nechápu, že neprobudí celé království, než doletí na poslední šedesátou stránku. Zamrkám a uvidím před se-

bou kamenný strop zámku. Čekám, že sem každou chvilkou vtrhne máma s tím, že přijdu pozdě do školy. Posadím se na posteli a zabloudím pohledem k vesmírnému obleku, který je přehozený přes zlatou židli v rohu místnosti.

Ve svém novém příběhu vedu obyvatele království do bitvy proti galaktoidům z planety Zugon, abychom porazili mocného Zorga. Na začátku unesou vesmírnou princeznu Seraphimu, což rozpoutá válku galaxií, v níž trollové svými svalnatými tlapami shazují vesmírné lodě z nebe, víly odposlouchávají přísně tajné schůzky (konečně jsem pochopil, co to znamená *být tichý jako myš*), mořské panny řídí tajné ponorkové výpravy do středu Země a Rapscullio je dvojitý agent, který pracuje pro Zorga. Základ příběhu jsem si vypůjčil z počítačové hry, kterou jsem hrával, stačilo jenom pospojovat jednotlivé body. Před monitorem jsem trávil klidně šest hodin denně. Někdy jsem se vzbudil uprostřed noci a přemýšlel, jak se dostat na další úroveň. Každý hráč sní o tom, že se stane postavičkou ze hry – doopravdy mává mečem a ne jen kliká myši, líbá skutečnou princeznu a ne se na to jen dívá a sleduje zvyšující se skóre.

Jsem nadšeněj, že tady jsem. Fakt *jo*.

Jenom si to musím připomínat.

Obleču se, vyčistím si zuby a zamířím dolů po točitých schodech. Přemýšlím, odkud se line ta božská vůně, která zaplavila celý zámek. Nakonec zjistím, že za ni může královna Maureen. Má na sobě stříbrný superoblek a ruče, až po zápěstí ozdobené platinovými náramky, má zabořené v míse těsta. „Dobré ráno, Edgar!“ pozdraví mě a vesele se usměje. „Jak se ti spalo?“

„Dobře, dokud neletěl kolem ten drak.“

„Máš pravdu, vážně vstává brzo,“ zamyslí se. „Časem si zvykneš.“

Vezmu si z pekáče ještě teplý koláč a souhlasně zamručím.

Maureen zaváhá a váhavě se usměje. „Říkala jsem si... Nevadilo by, kdybych přišla na zkoušku, až dopeču? Nikdo si nás nepřečetl už několik týdnů... tak by snad nevadilo, kdybych strávila ještě hodinu tady nad čokoládovými taštičkami?“

Neodpovím hned a Maureen si začne pomalu otírat ruce do utěrky.

„Nevadí, dokončím to později –“

„Ne, to ne,“ zastavím ji. „Je to jedno. Zůstaň tady, jestli chceš. Ozveme se, když tě budeme potřebovat.“

Tvář se jí okamžitě rozjasní. „Dostaneš ochutnat jako první,“ slibuje.

Připoutám si k pasu laserovou pistoli a rušič silového pole a vyrazím na zkoušku na Nekonečné pobřeží. Přiznávám, že na život v dvojrozměrném světě jsem si musel chvíli zvykat. Při první procházce tímhle světem máte pocit, jako když jste se ocitli v nějakém prostorovém leporelu. Utrhnete si ze stromu ploché jablko a ve vaší dlani najednou začne být opravdové a jedlé. Nevím, jestli to je tím, že se z něj opravdu *stane* jablko, nebo tím, že jsme oba stejně ploší. Úplně nejhorší je přeskakovat přes mezeru, kterou vytváří hřbet knížky, abyste se dostali z levé stránky na pravou. Zemská přitažlivost tady sice existuje, ale je taková jiná – ani jako ve vodě, kde se musíte snažit, abyste zůstali pod vodou, ani jako ve skutečném světě. Snadno udělám salto vzad nebo vyšplhám na prudkou skálu a ani se při tom nezpotím. Neexistují tady

mapy ani silnice. Nepočítáte odbočky, ale stránky. Ze zámku do Orvillovy chaty je to sedm skoků. Přejít ze stránky na stránku navíc není jen tak – najednou se ocitnete ve všudypřítomné, temné a ohlušující nicotě, v níž se nad vámi houpají písmenka, a vzápětí jste v cíli a nemáte nejmenší tušení, jak jste se tam dostali.

Když přejíždím padací most, Pyro nade mnou zavřeští. Otočím se a chvilku přestanu vnímat pohádkový svět. Přesíň, která vede k zámku, se vine a kroutí stejně jako cesta před naší garáží – ze které se mi mimochodem nepodařilo vycouvat, když jsem trénoval na autoškolu. Mráz mi přeběhne po zádech. Už vím, proč se říká, že stesk po domově bolí. Teď bych nejradši seděl v kuchyni a vybíral si z kukuřičných lupínků, které mi máma vždycky nabízí. Nejradši bych poslouchal, jak mě peskuje, že si mám posbírat oblečení ze země. Nejradši bych... byl se svojí mámou.

Máma tenhle příběh stvořila, takže není divu, že mi ji tady všechno připomíná. Ale nesmím zapomínat, že jsem se do pohádky vydal zažít dobrodružství a nějaký stesk po domově mi v tom nezabrání. Zhluboka se nadechnu a otočím se zády k cestě vedoucí k zámku. Možná mi je povědomá, ale s mým skutečným světem nemá vůbec nic společného.

Nekonečné pobřeží je na poslední stránce, takže mi tam cesta ze zámku trvá nejdéle. Projdu Čarovným lesem, přes Trollí most a kolem Orvillovy chaty. S úšklebkem skočím z útesu do vody, proplavu kolem mořských panen a celý mokrý vylezu na břeh, kde má doupě Pyro. Když dorazím ke korábu kapitána Crabbeho, je mi jasný, že jdu pozdě, protože nepotkám živou duši. Co nejrychleji přelezu kamennou zídku, vyskočím

z okna, udělám ve vzduchu několik kotrmelců a dopadnu na Nekonečné pobřeží.

Frump stojí na pařezu a snaží se přimět ostatní, aby ho poslouchali. Trollové Biggle a Snort po sobě střílí laserovými pistolemi, což by se jim hodilo pro knižní bitvu, kdyby mířili na sebe, ale oni se baví tím, že pálí palmové listy a rozpalují písek tak, že se proměňuje ve sklo. Pyro chrápe a z chrípí mu stoupají obláčky kouře. Mořské panny pořádají šnečí závody a sázejí se o perly. Troll Trogg si píská na flétnu. Víly upletly řetízky z kopretin, které vplétají Socksovi do hřívy. Ten je z toho tak nadšený, že úplně září. Orville a kapitán Crabbe hrají karty a místo žetonů používají mořské ježky a mušle.

„Co se děje?“ zeptám se a položím Frumpovi dlaň na rameno.

Frump nadskočí a ze zvyku si poškrábe ucho. Starého psa prostě novým kouskům nenaučíš. Ještě před několika měsíci byl Frump baset. „Přijde mi, že nikdo zkrátka... nemá motivaci,“ odpoví Frump.

„Kde bychom ji taky vzali, že jo?“ prohlásí Seraphima, když dorazí na stejnou stránku. „Nikdo nás nečetl už...“ protočí oči a svráští obočí, jako kdyby počítala. „Už hodně dlouho.“

Jakmile ji Frump zahlédne, seskočí z pařezu, vezme ji za ruku a políbí ji. Je z ní úplně paf. „Princezno, kdykoliv si pomyslím, že už nemůžeš být krásnější, přesvědčíš mě o opak.“

„Mně to nepřijde,“ skočím mu do řeči. „Kde máš vesmírnou výbavu?“ Seraphima má na sobě nějaký hloupý renesanční šaty a pantoflíčky, který vypadají jako ponožky a na nakopávání zadků mimozemšťanům se vůbec nehodí.

„Edgare, neotravuj,“ povzdechne si. „Nedělej, že ji potřebuju. Mimoszemšťané nás nenapadli. Tohle celý je jenom šaškárna. Jsem princezna. Už mě nebaví skákat, jak poroučíš.“

Vyměníme si s Frumpem pohled. I když se dobře vyspí, Seraphima je tupá jako poleno. Tuhle pohádku hraje pořád dokola, a přesto jí nedošlo, že není skutečná princezna, ale jen postava v knížce. Myslel jsem si, že právě ji bude nejsnazší přesvědčit, že jsem příběh trochu změnil, že Oliver je podvodník a tahle pohádka je jenom kamufláž, která má Zorgovým mimozemšťanům zabránit, aby zničili naši planetu. Jenže když se dozvěděla, že nebude moct nosit svoje královské róby a každý den se vdávat za prince, přestal ji celý příběh zajímat.

Najednou se vedle nás objeví Rapscullio. „Nerad vás ruším, ale neušlo mi, že všichni jsou tak trochu... jak bych to řekl... *nervózní*? Jsem samouk v řešení konfliktů. Nechci nijak zlehčovat tvoji roli, Edgare, ale přijde mi, že za všechno můžou změny v příběhu. Seraphima má pravdu – skutečně už nás nikdo dlouho nečetl, a tak všem začíná vrtat hlavou, jestli to není tím, že se našim čtenářům ty změny nelíbí. Možná bychom se měli vrátit k původní verzi. Naučíš se Oliverův text a my budeme zase dělat to, co nám jde nejlépe. Nejsme žádní vesmírní bojovníci, ale piráti, princezny a víly. Mořské panny umí námořníky vyděsit k smrti a Socks je mistr v drezuře.“ Pohledem zabloudí na druhý konec pláže, kde Snort špatně namířeným laserovým paprskem Bigglesovi zapálil vlasy. „A trollové by se měli držet stavebních prací a nepoužívat žádné zbraně.“

Vždycky je snazší změnit jednu postavu než třicet. Asi jsem mohl do příběhu vstoupit tak, že bych Oliverovo jméno vyměnil za své, vymazal bych ho z jeho starého života a zaujal jeho místo. Jenže to jsem nechtěl.

Co když tady budu tvrdnout navěky a skončím hraním role, o kterou jsem se neprosil? Souhlasil jsem s tím, že si s Oliverem vyměním místo jenom proto, abych zažil dobrodružství a napětí, které jsem do té doby prožíval jenom na monitoru. Jenže počítačová hra je pokaždé jiná. V tomhle světě mám pocit, jako když si přehrávám stejnou hru pořád dokola. Víím, co na mě čeká za každým rohem. Víím, jaké stvoření na mě vyskočí. Víím, kdy přistanou mimozemšťani a že Zorga nakonec zabiju. Nejsou tu žádná překvapení a bez nich tu je pěkná nuda.

Už chápu, proč Oliver chtěl odejít. Ale jestli věděl, že je to tady jako ve vězení, proč by to přál někomu jinému?

„Víte co,“ odpovím nakonec, „všichni potřebujeme upustit trochu páry.“

Seraphima dupne svou drobnou nožkou. „Odmítám na sebe navlíkat jakýkoliv další vesmírný krámy.“

„Chci tím říct, že si potřebujeme oddechnout.“ Otočím se k Frumpovi. „Chceš to všem oznámit ty?“

Frump vyleze zpátky na pařez a zašteká. V mé verzi příběhu se sice z baseta proměnil v člověka, ale jak už jsem říkal, starého psa novým kouskům nenaučíš.

„Všichni poslouchejte!“ křičí. „Všechny postavy mají zbytek dne volno.“

Na pláži zavládne překvapené ticho, které vzápětí vystřídá čilý ruch a nadšení, když si všichni uvědomí, že si můžou

dělat, co chtějí. Víly mi divoce létají kolem obličeje jako vybuchující ohňostroji.

„Má paní,“ osloví Frump Seraphimu, „když se nám naskytla chvilka volna, možná byste mě mohla vzít na procházku? Totiž, možná bychom se mohli projít?“

Princezna si ho změří pohledem. „Necháme to na jindy?“ Zvedne si sukně a lehkým krokem kráčí po písku na okraj stránky.

Frump se na vteřinu zatváří zklamaně a pak se ke mně otočí. „Asi taky půjdu. Někdo musí Seraphimě ustlat postel, než si uvědomí, že nemá služby.“

Najednou oblohu rozřízne oslepující světlo. Trhnu sebou a dám si ruku před oči. Země pode mnou se začne třást a všichni okolo mě se chytají všeho, co je v dosahu: stromů, kamenů i začátků vět. Ztratím rovnováhu a narazím do zadnice trolla, která je tvrdá jako bok bitevní lodi. „Promiň,“ zamumlám. Trogg jen pokrčí rameny.

„To nic. My už jsme na to zvyklí.“

Stránky se pomalu rovnají, písek se začne usazovat, vlny se zmenšují a najednou se ocitnu tváří v tvář věrné kopii svého obličeje.

„Olivere!“ vykřikne Frump a kroutí zadkem. Seraphima se přizene z okraje stránky přímo do středu a ruce si tiskne k hrudníku. Králova Maureen – která se na Nekonečném pobřeží objevila společně se všemi ostatními, jakmile se knížka otevřela – nadšeně mává. Postavy rozjařené z toho, že je čtenář povolal do jejich rolí, jsou ještě veselejší, když zjistí, kdo tím čtenářem je.

Oliver ale moc vesele nevypadá. „Je všechno v pořádku?“

ptá se. Vedle jeho obličeje se objeví druhá tvář – Delilah. Je bledá jako smrt.

Frump si popotahuje lem košile. „Jsme v pohodě!“ odpoví vesele. „Víš, jak to tady chodí. Vše při starém, tedy, když vezmeme v úvahu, že nás v poslední době skoro nikdo nečetl...“

Oliver i Delilah si oddychnou úlevou. „Tak kdo nám poslal ten vzkaz?“ zeptá se Oliver.

Zamračím se. „Jaký vzkaz?“

„Držte se,“ řekne Oliver a opatrně knížku zvedne. Celý svět se zase začne třást, jak ji natáčí od sebe. Rozmazaně, jako kdybych byl pod vodou, zahlédnu dívčí pokoj. Je celý růžový a postupně začíná získávat ostré obrysy. Rozeznávám fotky nad postelí. Na většině z nich je Delilah a holka, která vypadá jako ježek s piercingem. Sice jako hezký ježek s piercingem, ale stejně.

Nechápu, proč nám Oliver ukazuje stěnu v Delilahině pokoji, ale pak si všimnu písmen, která se vznášejí ve vzduchu.

VRAŤ SE DOMŮ.

„Co to je?“ zeptám se.

Knížka se znovu nakloní, narovná a nad námi se zase vznáší Oliverův obličej. „Myslel jsem, že to budeš vědět ty.“

„Já to nenapsal,“ odpovím.

„Rapscullio? Přišlo to z *tvého* malířského stojanu.“

„Promiň, Ollie. V poslední době jsem kreslil jen motýly. Takový *teinopalpus imperialis* je krásný druh s duhovými křídly... žije v Indii a –“

„Možná si tvůj stojan půjčil někdo jiný?“ skočí mu do řeči Oliver a pozorně si prohlíží jednotlivé postavy.